

MUZEUL

- piesă într-un act –

Scena 1

Personajele:

Custodele

Secretara

Bătrânul

Dama blondă

Tânăra

(Anticamera unui birou pe care sunt așezate obiectele uzuale ale unei instituții anonime care nu spune mare lucru: ziare și reviste pentru cei care așteaptă, câteva scaune, un raft pe care sunt aruncate mai mult la întâmplare, câteva dosare, biroul secretarei cu o mașină veche de scris. Prin contrast, o ușă monumentală, care dă spre o latură a scenei, și care poate însemna orice: intrarea în biroul șefului sau în muzeul propriu zis. Pe pereții biroului este prinsă o lozincă din litere decupate, ridicole și curioase: „Decență și civilitate!”

La birou, o secretară bate la mașina de scris făcând eforturi vizibile pentru a găsi literele. Trei personaje urmăresc truda secretarei: un bătrân ațerit, o adolescentă făcând eforturi să nu fie vizibilă, o „damă” care pare ajunsă din întâmplare, gen fufă.)

Bătrânul: Stimată doa...

Secretara (sieseși): Vi se aduc, nu, aduce la conștiință...

(Realizează că bătrânul a încercat să o întrerupă și îl execută crunt din priviri ridicând un deget spre lozinca cu „Decență și civilitate!” Îl privește îndelung, definitiv, după care își reia culesul monoton, cu două degete. Damei blonde îi sună strident celularul)

Dama blondă: Da, scumpa, nu știu pentru ce am fost chemată într-un loc tare ciudat. *(Se uită împrejur cu superioritate)*. Da, dragă, nu cunosc pe nimeni. Am primit o invitație.. De unde? Nu știu pentru că nu dau importanță la fleacuri.. Tu știi că nu mă omor cu cititul... Avea o stampilă ciudată, da, m-am umplut și de ceară pe degete! Da, așa mi-am spus și eu: cine mai trimite azi invitații cu ceară pe ele? Nu crezi că ar trebui să reclam? Era ceva cu Muz...asta seamănă cu un bar, cu o discotecă, nu? Muz și nu mai știu cum...

(Între timp, celelalte personaje s-au întors către ea, cu expresii diferite. Secretara este pe punctul de a face o criză de nervi.)

Dama blondă: V-au căzut dosarele! Nu vorbeam cu tine. Este aici una care are nevoie urgentă de fitness, da, poate îi dau adresa noastră... Da, e cam plină... și plină de nervi, tu... Nu, nu stau mult, aștept pe cineva să ne lămurească...

Secretara *(la capătul nervilor, cu un deget îndreptat spre lozincă, rostește cu chiu, cu vai):* Liniște! Aici se lucrează!

(Dama blondă o privește compătitor, închide telefonul și se așează nonșalantă pe scaun.)

Bătrânul: Doamnă, totuși poate ne lămuriți, stăm aici de jumătate de oră și nimeni nu a venit să ne explice ce este cu această, cum să-i spun, invitație, convocare, somație...

Tânăra: Nu vă supărați, pe hârtia dumneavoastră ce scrie? La mine textul este confuz, sau mă rog *(se înroșește și citește)* „Vă invităm luni, la orele douăzeci, la sediul Muzeului

trecutului, din strada... numărul... unde va avea loc o selecție pentru viitoarele exponate.
Cu deosebită considerație... semnătura este indescifrabilă...

Bătrânul (*pedant*): Constat că autorul adresei nu e atent la nuanțe: „Muzeu” și „trecut” sunt într-o relație ușor pleonastică...

Dama blondă: Cum?...

Bătrânul: Adică să spui Muzeul trecutului înseamnă să comiți un pleonasm.

Dama blondă: Vai de mine! Adică așa de grav? Înseamnă că este un fel de muzeu al bolii, pentru că un văr de-al meu tot de la un pleonasm i s-a tras...

Bătrânul: Era filolog?

Dama blondă: Da de unde, era întreg-întreguț... Nu-i lipsea nimic, ca să zic așa..
(*zâmbet aluziv*)

Bătrânul: Nu doamnă, vreau să spun dacă era profesor!

Dama blondă: Și ce are de-a face aici pleonasmul?

Doamna blondă: Păi pleonasm i-au găsit...

(*Bătrânul, lămurit, dă din cap cu resemnare*)

Tânăra: Mă scuzați, dar ce legătură are pleonasmul sau neoplasmul și căpșunele cu muzeul acesta? Poate ne lămurește doamna!

Secretara: Ce nu este clar mă rog în această invitație? Repet: invitație! Spre deosebire de conversația dumneavoastră lipsită de logică și aproape anagramată...

Tânăra (*sfios*): Agramată...

Secretara: Te invit să nu fii obraznică! Unde este decența tinerei generații? (*Arată din nou, demonstrativ, spre lozinca „Decență și civilitate”*). Așadar, spre deosebire de conversația dumneavoastră (*insistă ostentativ*) anagramată, vi se spune...

Tânăra (*același joc*): Scrie..

Secretara (*o desființează din ochi*): Spune că veți avea onoarea să fiți aleși ca exponate!

Asta în cazul în care veți trece de teste!

Bătrânul: Cred că la mijloc este o uriașă confuzie! Noi suntem oameni, nu exponate! Ce veți face? O să ne așezați în rafturi sau în cuști de sticlă?

Tânăra: Așa cred și eu! Nu știu dacă vreunul dintre cei prezenți și-ar dori să ajungă...exponat, care la urma urmei are și ceva jignitor!

Bătrânul: Stai, stai te rog domnișoară... ah, tineretul ăsta impetuos! Să nu ne grăbim cu concluziile.

Dama blondă: Vreți, mă rog frumos, să vorbiți și pe limba mea? Ce-i aia exponat? Ce adică or să ne facă? Eu una nu fac nimic dacă nu vreau eu, să fie clar!

Secretara: Cred că ar fi cazul să-l informez pe Domnul!

Dama blondă : Pe cine? Pe Dumnezeu?

Secretara: Sunteți cel mai indisciplinat și ..și...(caută cuvântul) lot de exponate pe care l-am văzut! Cum vă permiteți să tratați cu atâta ușurință și...

Tânăra: Superficialitate...

Secretara (*o execută din nou din priviri*): Mă rog... superficialitate, o șansă unică: să lucrați cu Domnul!

Dama blondă: Dar nu ne mai fierbe madam?! Cine este Domnul?

Secretara: Domnul (*pauză lungă, grea*) Custode!

Bătrânul: Din câte știu eu, custode este un fel de gestionar al obiectelor aflate în grija sa temporară. Nu văd ce mare...

Secretara (*îl întrerupe panicată*): Nu vă grăbiți cu cuvintele... domnul Custode nu are de-a face cu orice fel de exponate, iar rolul său este mult mai important decât vă puteți dumneavoastră imagina...

Dama blondă: Ptiu, ptiu, piei drace! Că doar n-o fi vorba de ce îmi închipui eu! Sărmana Ancuța de-abia a scăpat de un asemenea... custode! (*Secretara o privește perplexă*) Da, ce te miri, ca o neînțercată! A picat în mâinile unui custode din Spania și noroc de un prieten mai vechi că a putut să fugă din muzeu' ăla!

Secretara: Cum vă permiteți să asociați un titlu de noblețe cu... cu... unul de... de...

Tânăra: Proxenet...

Secretara: Nici nu pot rosti cuvântul acesta, dară-mi-te să-l asociez cu... nu așa ceva este de neconceput!

Bătrânul: Stimată doamnă, nu vreți să fiți atât de amabilă să ne lămurii totuși ce se petrece? Am înțeles, atât cât am putut din cele spuse de dumneavoastră, că ar fi vorba de un fel de selecție, pentru niște onorante locuri sau posturi, mă rog, de exponate într-un muzeu despre care noi nu știm nimic. Am rezumat bine?

Secretara: Cum am mai spus, este un mod absolut simplist de a privi lucrurile. Este remarcabil pentru un candidat la exponat...

Bătrânul: Stați, stați! Mai întâi nu știu dacă acceptăm noi această „nobilă” calitate de exponat, stagiar sau candidat, cum vreți să-i spuneți!

Dama blondă: Eu nu accept nimic până nu văd un contract! Așa, pe daiboj, nu vreau să fiu nici un fel de exponată!

Secretara: Mai întâi, că nu v-a rugat nimeni să acceptați ceva, și apoi nu știm încă dacă veți trece de teste!

Dama blondă: Eu teste nu fac! Am auzit la televizor că poți lua și SIDA de la testele astea, dacă nu sunt fierte seringile!

Secretara (*gest de exasperare*): Doamnă, dumneavoastră ați mai făcut și altfel de teste până acum ?.

Dama blondă: Slavă Domnului, m-am descurcat fără teste...adică ...(*Face o pauză semnificativă*)

Tânăra: Dar pe noi nu ne întrebați? Ce fel de teste ar trebui să facem dacă ne hotărâm să intrăm în jocul dumneavoastră ciudat?

Secretara: Mai întâi, problema cu hotărârea e mai delicată. Nu voi sunteți cei care veți hotărî, asta a făcut-o altcineva..

Bătrânul: Domnul Custode, cumva?

Secretara: Vă avertizez să nu luați în glumă o problemă foarte serioasă, și pe cel care, de ani buni se ocupă de o problemă care vă depășește.

Tânăra: Eu una m-am săturat de cabala și de personajul ăsta misterios! Ori ne dați mai multe amănunte, ori mă ridic și vă spun la revedere!

Bătrânul: Bravo, domnișoară! Remarcabil! Sunt de acord cu tot ce ai spus, și parcă aș încerca acest joc, cu o astfel de companie!

Secretara: Dar înțelegeți odată că nu este nici un fel de joc! Și că prezența voastră aici nu este întâmplătoare! Credeți că altă treabă nu avem decât să trimitem invitații la întâmplare?! Că Domnul Custode își permite să piardă timpul cu fleacuri?!

Dama blondă: Dar cine este, mă rog, acest domn' Custode? Câți ani are? E cumva însurat?

Secretara: Domnul Custode nu este căsătorit... Pentru el femeile sunt altceva...

Dama blondă: Asta înseamnă că are o problemă, sau... este cumva?...

Secretara: Refuz să mai continui acest dialog! De altfel veți primi foarte curând un răspuns la toate întrebările.

Tânăra: Adică îl vom vedea pe...

Secretara: Da, veți avea onoarea să-l vedeți pe însuși Domnul Custode!

Dama blondă: Pot găsi o oglindă, pe aici pe undeva?

Secretara: Aici oglinzile sunt inutile, așa că nu vă putem ajuta! (*Privind la ceasul de pe perete*): Trebuie să apară. Niciodată nu întârzie la program.

(Se aud pe rând cele trei bătăi de gong, după care se deschide ușa pe care intră Custodele. Este un bărbat înalt, de o vârstă incertă, între 30 și 60 de ani, grizonat. Contrar așteptărilor, are o mină destinsă, agreabilă)

Custodele: Bună ziua tuturor și bine ați venit la Muzeul nostru! De altfel sper că veți rămâne mai mult timp aici. Doamnă! Domnule, Domnișoară! Cred că ați făcut deja cunoștință cu secretara noastră și în mare cu ceea ce dorim să vă propunem.

Bătrânul: Aproximativ și destul de confuz. Aș spune că am fost supuși unui ceremonial de inițiere...

Custodele: Ați găsit termenul potrivit. Inițiere. Da, dar în alt sens decât cel pe care l-a sugerat, probabil din exces de zel, buna noastră secretară.

(Secretara este în tot acest timp în adorație, sorbind cu ochii și urechile fiecare cuvânt)

Dama blondă (*Îl privește cu un interes „profesional”*): Nu prea știi cum să te porți cu femeile. Un domn nu se lasă așteptat. Cred că trebuie să te învețe cineva, cineva mai priceput...așa ca...

Custodele: Stimată doamnă, regret că v-am făcut să așteptați. Și de fapt nici nu cred că am întârziat. Este trecută pe invitația dumneavoastră o oră anume?

Dama blondă: Nu, dar nu are importanță dacă este sau nu o oră. Noi am fost solicitați să fim aici, nu am cerut noi să venim...

Tânăra: De fapt nu ne-a impus nimeni ceva până acum...

Custodele: Aveți perfectă dreptate domnișoară, și de aici trebuie să pornim: nu v-a impus nimeni să veniți aici, invitația a fost concepută în termeni atât de vagi încât un om prudent ar fi refuzat-o din capul locului. Și totuși...

Bătrânul: Și totuși, noi ca niște oameni „mai puțin prudenți” am venit. Habar nu am de ce, pentru că sunt suficient de în vârstă ca să fiu ferit de curiozități, iar spiritul de aventură mi-l consum atunci când merg să plătesc impozitele!

Custodele: Și nu aveți nici o explicație?

Bătrânul: Nu, absolut nici una!

Custodele: Înseamnă că nu dumneavoastră hotărâți dacă este sau nu necesar să fiți prezent aici.

Dama blondă: Dar cine, domnule?

Custodele: Aș putea să folosesc o replică ieftină și să spun soarta sau destinul. Sau întâmplarea mai curînd.

Dama blondă: Păi știți că pot să vă dau în judecată? Ne-ați călcat asta, cum îi zice, intimitatea, ca securitatea lui Ceaușescu...

Custodele: Doamnă, hai să nu exagerăm, ați simțit vreodată că (*subliniază*) am intrat în...intimitatea dumneavoastră?

Dama blondă: Las' că știu eu! Gafton, vecinul, a câștigat cu „călcarea” asta un proces în Spania, până s-au prins ăia că Vasilica numai soră nu-i venea!

Custodele: Doamnă, noi vorbim aici de altceva nu de aventurile lui Gafton !

Dama blondă: Vorbim despre ce vreau eu!

Custodele: Faceți o confuzie, dar nu-i nimic, era și ea prevăzută. Nu, nu ne-am amestecat în viața dumneavoastră intimă pentru că nu a fost nevoie. Sunteți absolut previzibili.

Tânăra: Și eu?

Custodele: Mai ales dumneata, domnișoară! În jurul dumitale se trage un cerc. Uite, chiar dâșii ți-l delimitează!

Tânăra: Dar nu i-am mai văzut până acum.

Custodele: O, ba da! Cine te agasează în fiecare dimineață, fix la ora 7 și 30, cu întrebări despre viața ta intimă, ca să folosesc expresia doamnei?

Tânăra: Dar nu... eu... a, vă referiți la doamna Pandeia? Sărmana, nu prea are cu cine să converseze, și atunci mă descoase despre școală, despre...dar dâșul (*arată spre bătrân*) chiar nu are nimic de-a face cu mine!

Custodele: Ești sigură?

Tânăra: Cât se poate de sigură. Este un domn civilizată, pe care cu siguranță l-aș fi remarcat dacă mi-ar fi ieșit în cale.

Custodele: Și totuși, nici el nu este străin de lumea în care te învârți. Ia privește mai bine, nu seamănă cu cineva cunoscut?

Tânăra: Ba, parcă ar aduce cu profesorul meu de română, sau nu... cu paznicul parcului! Da, sigur că da, cu paznicul parcului!

Bătrânul: Domnișoară, nu știu dacă să mă simt măgulit sau nu. În fine, nu am nimic împotriva nobilei profesii de paznic, dar n-am avut niciodată privilegiul să păzesc ceva sau pe cineva. *(Se adresează damei blonde)* Dumneata crezi că aș putea fi paznic?

Dama blondă: Noo! Ca să fii paznic nu-i de ajuns să știi carte, noo, trebuie să ai mai întâi pe cineva la primărie, altfel nu pupi postul! Și să fii mai plin, mai verde, mai... Noo, nu poți dumneata să fii paznic...

Custodele *(amuzat, revine la Tânără)*: Dar ce avea, domnișoară, așa de special paznicul acela?

Tânăra: Păi, pe el nu-l interesau prea mult cei care veneau în parc, îl interesau copacii și florile. Într-o zi m-am așezat lângă el. „Domnișoară, mi-a spus, îți plac florile, arborii?”. „Sigur că da, i-am răspuns, cui nu-i plac?” „Nu, nu așa, o spui de parcă ți-ar fi indiferenți și ai ține la ei dintr-un fel de obligație: ține toată lumea, așa că țin și eu. Eu te întreb dacă îi deosebești, dacă ți se par diferiți...?”. Nu i-am răspuns, sau am bâiguit ceva idiot. Am revenit după o săptămână și am continuat micul nostru joc.... ajunseseam cu timpul să cunosc tabieturile plantelor... Doamne, cum de nu l-am recunoscut de prima dată?!..

Bătrânul: Îmi pare rău că vă dezamăgesc, domnișoară, dar nu sunt eu! Comparația mă onorează și chiar mi-ar plăcea să fac și eu ce făcea domnul paznic. Dar ce mai știi de el?

Tânăra: Nimic. După prima săptămână de școală nu l-am mai întâlnit. Nu am reușit să aflu nimic de la nimeni. *(custodelui)* Poate știți dumneavoastră ceva?

Custodele: Rolul lui nu s-a terminat acolo, în parc... și să știi, specialitatea lui nu este nici horticultura, nici filosofia.

Tânăra: Nu?! Atunci...

Custodele: ...atunci, a fost... actor...

Tânăra: Bine, bine, dar ce căuta un actor cum spuneți, paznic în parc, sau mă rog, ce funcție a avut?

Custodele: Pur și simplu a plecat din teatru pentru că a început să uite. Mă rog asta a fost explicația oficială. Singurul loc care i-a rămas în memorie era parcul unde stătea ore în șir după fiecare spectacol. Dar ai apărut dumneata și a trebuit să plece.

Tânăra: Eu? Ce am făcut?

Custodele: Te-ai amestecat în dialogul lui cu pomii și plantele din care își făcuse un nou teatru. Și dintr-o dată, ai apărut de nicăieri, ai intrat în lumea lui... Ba chiar ai început să-i intermediezi dialogul.

Tânăra: Dar eu habar n-am avut, nici nu am bănuțit că prezența mea putea să-i facă atât rău...

Bătrânul: Am din ce în ce impresia că nu mai înțeleg nimic! Mai întâi suntem chemați pentru nu știu ce întâlnire apoi, încetul cu încetul aflăm că suntem urmăriți și studiați, pregătiți pentru teste.

Dama blondă: Eu nu fac nimic fără un contract! Să mi se spună cât am de aici (*face un gest semnificativ cu degetele*) și... fără perversiuni...

Custodele: E greu să vă lămuresc pe toți odată, pentru că fiecare are rolul lui... Uite, de pildă, dumneata (*il arată pe bătrân*), vei constata că nu ești chiar așa de „bătrân” pentru o aventură, mai ales că asta poate fi ultima, nu? Și atunci de ce să nu o încerci? Dumneata (*arată spre dama blondă*) poți ieși din lumea ta vulgară, iar tu (*arată spre tânără*) pur și simplu poți deveni altceva. Dar despre toate acestea vom vorbi mai târziu.

Bătrânul: Eu m-am cam săturat să batem câmpii, ca și cum am purta cine știe ce discuții filosofice. Practic, ce sau pe cine așteptăm? Vă mulțumesc pentru companie și tratație,

îmi iau bastonul de pensionar și mă întorc la tabieturile mele. Mă duc să vorbesc cu ibricul de cafea pe care nu mai pot să-l folosesc pentru că nu mai am voie să beau cafea, cu sticlele de alcool de care nu mă pot atinge din cauza ficatului, cu flacoanele de medicamente și fotografiile de familie. Poftim, nu mai aveți nevoie de nicio „analiză”, sau cum s-o mai fi numind! Țsta sunt, Țsta vă salută! (*Iese*)

Secretara: Domnule custode, este... de ce nu...

Custodele: Da, da, știu că trebuia să-l opresc! Nu-i nimic, draga mea, te asigur că totul va merge bine, nu este decât o problemă de timp.

Secretara: Dar nici măcar nu a aflat ce urma să se întâmple!

Custodele: Ai dreptate, dar din când în când e bine și pentru noi și pentru cei din jur să mai ieșim din lozincile astea de pe perete.

Dama blondă: Văd că nu sunteți prea serioși, iar pe noi Țștia care nu avem prea multe studii, dar care la o adică vă îngropăm în chestii de viață, nici nu ne băgați în seamă. O să fac și eu ca moșneagul Țla: o să-mi iau catrafusele și mă duc la treburile mele. Adică... în hardughia aia la care mai am rate și în care nu am făcut decât baia și dormitorul... De parcă mai folosesc la ceva! (*Se întoarce către ceilalți cu revoltă*) Și voi ce trageți cu urechea? Nu are voie omul să spună ceva pentru el, că gata, sunteți în stare să-i intrați și în gât să vedeți și ce trebuie să iasă!

(Țși înșfacă lucrurile, fără să le dea importanță și iese cu ochii aproape în lacrimi)

Secretara: Domnule custode, nici acum?..

Custodele: Ei și ce dacă pleacă! Lasă că găsim noi o soluție, și apoi ți-am spus să ai răbdare, timpul rezolvă multe...și nu mai intra în panică, nu este dracul atât de negru.

Secretara: Da, știu, e portocaliu!

Custodele: Deocamdată avem încă o problemă (*zâmbește*), ultima. (*Către tânără*) Se pare că am rămas ultimii, nu?

Tânăra: Da, așa se pare. Probabil că o să-mi țin și eu micul meu monolog și o să plec. Așa trebuie să se întâmple, nu?

Custodele: De data aceasta totul depinde de tine. De plecat poate oricine pleca, și de oriunde, chiar și de aici. Cel puțin la prima vedere. Dar tu ești un ghem de îndoială din câte văd: ai pleca, nu ai pleca...

Tânăra: Chiar așa de tare se vede? Aș rămâne, nu aș rămâne...Ceilalți îmi dădeau un sentiment de siguranță, eram un fel de echipă. Acum mă simt chiar derutată. Până și doamna aceea blondă, așa vulgară, aproape mă liniștea. Gata. (*Oftează prelung, bătrânește*) Micul meu monolog s-a terminat. Cred că vă așteptați la el? (*Custodele face un gest afirmativ*) Nu-mi rămâne decât să-mi iau rămas bun, și ce să spun, chiar îmi pare rău! (*Iese*)

Secretara (*răbufnește*): Nu, dacă nici acum nu mă lăsați să vorbesc o să explodez! Nu înțeleg cum puteți sta așa de nepăsător, când un proiect important, de care se ocupă știți dumneavoastră cine, este abo, abi, abu... asta...

Custodele: Abandonat. Nu te grăbi, era normal să reacționeze așa. Nici tu dacă ai fi fost în locul lor nu ai fi făcut altfel. Cine a reușit o astfel de bazaconie de text? Poți dumneata să-mi spui ce se poate înțelege din el ?

Secretara: Eu nu mă pricep, nu mă amestec! Știți că eu nu am decât școala de biurou, făcută la locul de muncă, și dacă nu mi-ați fi promis...

Custodele: Că te fac administrator, sigur, e o funcție potrivită pentru una ca tine, care înainte te-ai ocupat doar de protocol, mai bine spus de înjumătățirea lui, decât de imaginea acestui muzeu, pe care trebuie să-l salvăm cu orice preț. De fapt mă gândeam și pentru tine la un rol de exponat, dar...

Secretara: Nu e cinstit să-mi scoateți ochii cu trecutul meu, doar pentru că eu nu îl cunosc pe al dumneavoastră!

Custodele: Nimeni nu ți-a cerut să faci altceva decât ce ești pusă să faci: să primești invitații, să nu intri în dialog cu ei decât dacă ți-o cer - și mă îndoiesc de asta - și să completezi fișele. A, și mai era ceva: să nu-i sperii cu bazaconiile tale și să le bagi în cap idei năstrușnice. De pildă, ce ți-a venit să crezi această atmosferă de cazarmă, care știi bine că o să-i alunge?

Secretara: Nu am făcut decât să respect regulamentul și (*arată spre lozincă*) ce scrie acolo!

Custodele: A, asta a rămas de la fostul director, care avea niște idei fixe și sufoca sistematic cu indicatoarele și lozincile lui. Ajunseser să prindă pe fiecare pom câte o lozincă: copacul și îndemnul la respect și civilitate, de parcă toți care intrau erau niște barbari, iar curtea muzeului devenise o expoziție de panouri. O să rog pe cineva să le dea jos.

Secretara: Și totuși ce facem cu invitații noștri? De unde mai luăm noi exponate pentru muzeu?

Custodele: Ți-am spus să nu-ți mai faci griji! Fii liniștită, vor reveni cu siguranță!

Secretara: Să vă fie gura aurită!

Scena a 2-a

(Același birou, de data asta cu lozinca scoasă de pe perete și locul în care a fost pusă, decolorat vizibil, cu secretara bătând conștiincioasă și cu greutate la mașina de scris. Din când în când, secretara repetă fragmente din textul pe care îl tastează)

Secretara: Revenim cu adresa noastră... numărul... prin care... Ufff! M-am săturat de hârtiile astea pe care și așa nu le mai bagă nimeni în seamă! Scriu și scriu, fără să mă gândesc la ce scriu. Ca un automat! Și toate se sparg în capul meu... Ba că nu pricep ce scriu... ba că pricep prea mult din ceea ce scriu. Ba că fac prea multe greșeli... Dar unde ați mai văzut voi o secretară perfectă? Sau o secretară filolog? Cele perfecte nu se numesc secretare! Iar eu, cu ce mi-a dat natura, la ce mă pot aștepta?

(Continuă să bată același inutil material. Telefonul sună strident)

Secretara: Alo, da, aici Muzeul! Cu cine doriți dumneavoastră? Cu domnul custode? Nu, nu este, dânsul vine ceva mai târziu. Unde este domnul custode? În altă lume, unde nu sunt secretare, cu oameni obișnuiți, și în care nici nu sunt sigură că este cineva! *(Către spectatori)* Ce vă uitați așa de ciudat la mine? Pentru că-l bârfesc pe șeful meu, cel pe care îl prezint ca pe un zeu celor care vin în birou? Voi nu faceți la fel? Totul este o convenție, dragii mei, chiar și faptul că trebuie să fiu când toantă și agramată, când inteligentă, ba chiar subtilă... *(Sună din nou telefonul)* Cine? A, domnișoara care a plecat revoltată azi dimineată? Nu, nu știu dacă vă mai poate primi. Încercați, poate îl prindeți într-o dispoziție mai bună. *(Închide, își freacă mâinile mulțumită)* Lucrurile merg spre normal, avea dreptate domnul custode, m-am speriat degeaba!

(Continuă să bată la mașină, după un moment de meditație, în același ritm imposibil, lent și însoțit de comentariul ei sincopat. Se aude timid o bătaie la ușă, pe care o ignoră Intră spășită, Tânăra)

Tânăra: Bună seara!

Secretara (*surprinsă*): Bună seara! Dar cum ai ajuns așa de repede?

Tânăra: Am telefonat chiar din fața Muzeului... știți, eu de fapt nici nu am plecat prea departe... am vrut să mă întorc imediat, dar mi-a fost jenă...

Secretara: Ei, lasă, domnul custode nu mănâncă oameni, și apoi poate nici eu nu am reușit să vă lămuresc prea bine despre ce se întâmplă aici!

Tânăra: Adevărul este că ceva - ceva am priceput noi, chiar și doamna aceea blondă, dar ni s-a părut că nimeni nu vrea să ne spună exact ce trebuie să devenim, sau ce trebuie să facem... Și apoi nu știu dacă va mai dori să o facă, pentru că... vedeți dumneavoastră (*aproape plângând*) l-am mințit...

Secretara: Cum adică l-ai mințit?

Tânăra: Cu povestea aceea, cu paznicul din parc, cel care îmi vorbea despre pomi, despre sufletele lor, despre altă lume care ne înconjoară...

Secretara: Cum, nu a fost adevărată ?

Tânăra: Da' de unde! Deși în parc am mers tot timpul. La început cu un coleg sau altul, apoi din ce în ce mai singură. Stăteam acolo, pe banca unde nu se așeza nimeni, niciodată și îmi imaginam că vine lângă mine...

Custodele (*care a intrat la începutul replicii și a ascultat grav declarația tinerei*):
...cineva și te ajută să umpli o lume cenușie cu suflete, care să fie și străin și apropiat, și care să te ajute să poți spune ce ai de spus, nu-i așa?

Tânăra (*se ridică involuntar*): Dde unde știți?

Custodele: Pentru că nu ești nici prima nici ultima care își dorește să i se întâmple așa ceva , căreia să-i intre cineva în cameră, să se așeze pe marginea patului și să-i spună povești pentru oameni mari, care să se mai și împlinescă. Parcul pe care ți l-ai ales era cel mai izolat. Acolo te-am văzut zi de zi, de când nu mai locuiești cu părinții.

Tânăra: M-ați urmărit? Pentru ce?

Custodele: Nu am făcut-o intenționat. Pur și simplu mi-a sărit în ochi singurătatea ta și m-am întrebat cum se face că o tânără care nu arată deloc rău, este mereu singură. Apoi am început să pun întrebări.

Tânăra: Da, știți, eu... am avut probleme, nu v-am spus, dar nu se poate..

Custodele: Te referi cumva la povestea aceea cu colega ta și cu plicul pe care i l-ai strecurat în buzunar? O cunosc... colega ta a avut de suferit până la urmă, și mai știu că din cauza asta ai fugit de la școală, că ai dormit în parc, așa e?

Tânăra: O vedeam tot timpul în preajma lui... Îl sufoca, nu se dezlipea o secundă de el, era în stare să sară la gâtul oricui i se părea că se apropie de el.

Custodele: Tu îl iubeai mai mult ca ea?

Tânăra: Nu. De fapt îmi era doar milă de el. Aveam impresia că nu mai e mult și începe să plângă. Așa era el, incapabil să spună cuiva dă-te mai încolo.

Custodele: Și atunci ai făcut tu dreptate. Cam teatral, ca în romanele polițiste. De unde ai făcut rost de drog?

Tânăra: Asta nu e nici o problemă la noi. Toți știm cine are mereu un plic la îndemână.

Custodele: Și bani de unde ai avut?

Tânăra: Am... luat de acasă... adică...

Custodele: Înțeleg, lasă... pe urmă te-ai mai văzut cu colega ta ?

Tânăra: Nu, a fost mutată la altă școală. Au venit părinții ei și i-au luat actele. Nimeni nu mai știe nimic de ea, unii spun că a făcut o cădere, că a stat în spital...

Custodele: Și cum s-a terminat până la urmă povestea?

Tânăra: În nici un fel! El și-a văzut de viața lui, ea a dispărut, cum v-am spus...

Custodele: Iar tu ai devenit o „problemă”, parcă așa spun profesorii tăi.

Tânăra: Eu am devenit ceea ce știți. De asta am și venit , credeam că este un serviciu ca oricare altul, altfel nu mai intram aici. Și acum că știți despre ce este vorba, pot pleca?

Custodele: Chiar cred că nu ai înțeles nimic din ce am discutat. (*Subliniază*) Tocmai de aceea te-am chemat, sau mă rog, te-am făcut să vii!

Tânăra: Acum chiar că am nevoie să fiu singură, să mă gândesc.

Custodele: Te aștept aici!

(Tânăra își ia o sacoșă de pânză pe care o are tot timpul la ea și iese lent, copleșită)

Secretara: De data asta chiar că nu se mai întoarce!

Custodele: De obicei secretarele sunt mai perspicace decât șefii lor. Unde să se ducă? Cine o așteaptă? Pariez că se va opri la câțiva pași de noi să plângă. E bine că se descarcă.

(Își face de lucru la birou, studiind niște hârtii, în timp ce secretara își reia jocul tâmp. Se aud din nou bătăi în ușă, foarte discrete, estompate de bătăile în claviatură ale secretarei și mormăielile ei. Bătăile se repetă, de data asta insistent)

Custodele: Intră!

(Pe uşă intră zgribulit, cu lodenul umed, bătrânul. Aşteaptă încuviinţarea custodelui să-şi lepede haina udă şi să fie invitat să stea jos)

Custodele *(surâzând ușor)*: Vă rog! Se pare că a început ploaia... Dar de ce nu vă faceți comod? Dați jos trenciul și puneți-l la uscat. *(Către secretară)* Te rog! *(Îi face semn să-l ajute)* Așadar ați revenit. Înseamnă că v-ați răzgândit?

Bătrânul: Da, m-am răzgândit. *(Tace și cei doi îi respectă tăcerea)*. Dar cu fata aceea care a venit odată cu mine ce s-a întâmplat?

Custodele: De ce?

Bătrânul: Pentru că stă afară, rezemată de un pom și nu spune nimic. Am încercat să o chem la adăpost, sub o streășină, nici nu m-a auzit. Să nu răcească....

Secretara: Lăsați, că nu pățește nimic, tinerii sunt mai rezistenți decât ne imaginăm noi! Când o s-o răzbească frigul se bagă ea undeva.

Bătrânul: O să vi se pară curios, dar mă interesează mai mult ce s-a întâmplat cu ceilalți decât cu mine. Insist: mă interesează, nu sunt curios, e diferență de nuanță. Dar văd că au plecat!

Custodele: Vă asigur că se vor întoarce și că vor repeta, cu alte cuvinte desigur, ceea ce ați spus adineauri!

Bătrânul: Asta înseamnă că am avut dreptate?

Custodele: Fără îndoială.

Bătrânul: Și acum ce trebuie să fac, sau să facem? Stăm pur și simplu și le așteptăm sau...

Custodele: Sau ce? Nu știți unde să o căutați pe doamna blondă, iar domnișoara, așa cum ați remarcat, este în fața noastră la câțiva metri. Luați loc, nu va dura mult.

Secretara: Să vă aduc ceva? Un ceai, apă?

Bătrânul: Mulțumesc, sunt sătul de ceaiuri! Uneori am impresia că nu mai există altă băutură în afară de ceai: din robinet curge ceai, primăvara și toamna plouă cu ceai, prietenii te tratează cu ceai, până și o femeie de vârsta ta, care te aștepți să fie mai ...apropiată, te măsoară cu milă și îți oferă preventiv un ceai. Nu, mulțumesc!

(Secretara ascultă cu indiferență tirada bătrânului, dă din umeri și se apleacă din nou asupra textului, pe care continuă să îl maltrateze. Custodele a ascultat și el, zâmbind, dialogul și se cufundă și el în hârtiile de pe masă. Se aude ploaia care creează un fond monoton)

Actul al II-lea

Scena a 3-a

(Aceiași. Atmosfera nu s-a schimbat, dar pare că a trecut un timp mult mai lung de la intrarea bătrânului, care citește același ziar vizibil vechi, a custodelui, cufundat în hârtiile de pe masă și secretarei, care continuă butonatul monoton la mașina de scris)

Custodele *(ridicând ochii din hârtii):* Cât este ora? Nu pentru că ar conta prea mult timpul, oricum aici nu are importanță, dar trebuie să se termine odată...

Secretara: Este ora cinci, adică șaptesprezece.

Bătrânul: Imposibil, și când am plecat eu, tot ora șaptesprezece era.

Custodele: Desigur! Și când ați venit, și când ați plecat, și când vom termina ceea ce avem de terminat, tot ora șaptesprezece va fi!

Bătrânul: Bine, bine, este ora șaptesprezece, ca acum o oră, ca acum două ore, ca și peste o zi, peste două... nu știu ce înseamnă asta, dar cât mai stăm aici (*arată și spre sală*) plictisindu-ne împreună?

Custodele: La vârsta dumneavoastră, iertați-mă că fac aluzie la ea, așteptarea nu mai este decât constatare...

Bătrânul: Asta-i culmea! Nu credeam că veți deveni cinic, să nu spun altfel...

Custodele: Preferați altă retorică, mai ieftină, cu replici din telenovele?

Bătrânul: Nu. Preferam să fiți mai civilizată, așa cum suna lozinca aia care era pe perete, și să evitați un subiect ca ăsta.

(Se aude un ciocănit în ușă. Discret, apoi insistent.)

Secretara (*se consultă din priviri cu custodele, apoi invită*): Intră!

(Pe ușă intră dama blondă. Este și ea evident marcată, siguranța și tupeul s-au topit, iar ea a devenit mai vulnerabilă. Până și aerul de vampă de duzină a dispărut în parte. Pare stânjenită, nu știe cum să înceapă.)

Dama blondă: Nu credeam să vă mai găsesc aici!

Custodele: Stimată doamnă, noi suntem mereu aici, doar dacă vreunul dintre noi este solicitat expres în altă parte, în rest...

Dama blondă (*il remarcă pe bătrân*): Și dumneata te-ai întors! Pentru mine sau...

(Bătrânul dă din umeri, indiferent.)

Custodele: Da, și dumnealui, și în curând veți reface grupul de la început!

Dama blondă: A, mai era și fata aceea! Mi s-a părut că am zărit-o în fața clădirii. La un moment dat mi s-a părut că a căzut. Am vrut să merg și eu acolo, dar s-a îmbulzit lumea și nu m-am putut apropia.

(Secretara și custodele schimbă o privire alarmată. Bătrânul tresare și e gata să se ridice de pe scaun)

Secretara: Nu credeți că ar trebui să...

Custodele: Stați pe loc, merg eu să văd ce s-a întâmplat!

(Își ia, precipitat haina din cuier și iese)

Bătrânul: Cred că ar trebui să văd și eu ce se întâmplă. Sărmana, am trecut pe lângă ea înainte de a intra aici. Era singură. Atât de singură și de tristă. Nici nu mi-a venit să o tulbur, poate ar fi trebuit...

Dama blondă: La fel mi s-a părut și mie. Aș fi făcut ceva, dar n-am putut să mă apropiu!

Secretara: Liniștiți-vă, s-a dus cine trebuie. Voi și așa nu puteți face mare lucru!

Scena a 4-a

(Intră custodele, murat de ploaie, își dezbracă lodenul și îl atârnă în cuier)

Custodele: Nu mai era nimeni acolo, se vede că au dus-o undeva la spital. Nimeni nu mai știa nimic, lumea se împrăștiase deja.

Secretara: O să încerc eu să dau de ea, lăsați...

Dama blondă: Întotdeauna am fost piață rea! Am adus numai vești proaste, mă cam mănâncă limba...

Bătrânul: Haide, ce legătură ai tu. Poate nu s-a întâmplat nimic, fata și-o fi revenit și a plecat, probabil.

Custodele(*către Dama blondă*) : Nu păreați atât de copleșită la început, ba dimpotrivă!

Dama blondă: O făceam și eu pe viteaza, pe grozava! După ce ai trăit printre cartoane cu resturile cu care ne primesc cei de dincolo și te-ai luptat cu ai tăi pentru un loc, te obișnuiești să nu lași să se vadă nici un semn de slăbiciune.

Custodele: Da, chiar păreați ...

Dama blondă: Vulgară, plină de inele ca o țoapă îmbogățită, curvă sătulă de tăvăleală, și codoașă pe deasupra!

(Bătrânul o privește uluit, uitând să-și mai ridice bastonul care îi cade, punctând parcă replica femeii. Secretara a rămas cu mâna în aer, iar custodele o privește nemișcat, cu îngăduință, așteptând să termine)

Dama blondă: Ce vă uitați? E o noutate că exist și că există și altele ca mine? (*Bătrânului*) Sper că nu te-am întristat. Dincolo, așa am început, cu unul ca tine care voia neapărat să mă ajute! Și m-a ajutat...

Custodele: Nu spovedania mă surprinde, ci faptul că te-ai lepădat de jargonul acela vulgar.

Dama blondă: Acum urmează probabil întrebarea despre familie, studii, eșecuri. Exact ca în emisiunile alea cretine de la televizor, când toată lumea își dă poalele peste cap, povestind cum a fost cu violul, cu prima țigară cu marijuana, cu primul, al doilea, al treilea, cu avortul, cu turnatul cu...Haide, dați-i drumul!

Custodele: Așa-i că nu ai avut cui să destăinui toate astea?

Dama blondă: Am spus că viața mea, hai să spun „cazul meu” îl poți citi în cel mai nenorocit ziar de scandal sau vedea în cea mai cretină telenovelă la un post anonim de televiziune. Ești sigur că știi totul? Care tot? Care adevăr? Al dumitale sau al meu?

Custodele: Câte adevăruri crezi că există? Unul al meu și unul al dumitale? Adevărul este cel pe care ți-l spun cei din jur, care de obicei nu vor sau nu sunt interesați să îl spună.

Dama blondă: Și momentele acelea în care vin grămadă doar amintirile despre nenorocirile pe care le-am provocat sau pe care le-am trăit, de ce țin, de adevăr sau de destin?

Bătrânul: Eu propun să schimbăm subiectul, pentru că deja am început să vorbim ca într-o piesă de teatru...

Dama blondă: Dar suntem în plin teatru! Ți se pare că dumneaei (*arată spre secretară*) este reală? Sau că dumnealui (*la fel spre custode*) are ceva uman, ceva comun cu noi? Nu-mi spuneți că nu suntem cobai, marionete trase de sfori cât frânghia, la vedere. Dumneata poate, arăți normal, un bătrân care a încărunțit la catedră, într-un sos de formule matematice sau o ciulama de sintaxă și acum ai găsit o jucărie la bătrânețe

Bătrânul: Doamnă, mai aveți puțin și începeți să mă insultați...

Dama blondă: Nu-i nimic, ne vom duela în amintiri și în cântece cu Moscopol! Orgoliul se duce și el dracului odată cu vârsta și e înlocuit cu țâfna. Haide, n-am vrut să te jignesc!

Bătrânul: Nu m-ai jignit, și în fond ai dreptate: cum pot fi eu jignit...

Custodele: Nici nu vă dați seama cât de reali suntem cu toții! Credeți că dânsa (*arată spre secretară*) are o poveste mai ștearsă, mai anonimă?

Secretara (*care între timp a dat în surdină câteva telefoane*) Nu este nicăieri!

Dama blondă: Cine?

Secretara: Fata care a venit odată cu voi.

Custodele: Asta este bine, înseamnă că nu a pățit nimic și nu a avut nevoie de spital. În cazul acesta, sigur o vom revedea aici.

Bătrânul: Și ce să caute ea lângă mine sau lângă dumneaei?

Custodele: Aveți fiecare locul vostru și rolul vostru. Nu e nevoie să încerci să o protejezi. Te asigur că îi va fi mult mai bine lângă voi decât acolo de unde vine, mai ales că fiecare dintre noi are de făcut o spovedanie în timpul vieții. Măcar așa, ca repetiție la cea finală!

Bătrânul: Și la bătrânețe? Ce spovedanie mai poți face? Bătrânețea este ea însăși o spovedanie.

Custodele: Nu neapărat. Cel mai simplu este să fii propriul tău ascultător: te spovedești între doi ochi, nu ai nici un motiv să ascunzi ceva, îți plângi de milă și apoi te simți ușurat, ca și cum ți-ai curățat viața ca în reclamele de la televizor.

Bătrânul: Aș fi curios dacă dumneata ai avut o astfel de spovedanie. Dar ce mi-o fi venit cu spovedania?

Custodele: Dumneata știi mai bine!

Bătrânul: V-am mai spus, un actor ratat care o face pe paznicul de parc, vânând tinere melancolice și singuratice pentru confesiunile lui învechite...

Custodele: Ei, nu chiar un actor ratat. Dacă nu mă înșeală memoria, în Patima Roșie ați făcut un rol memorabil!

Bătrânul (*tresare*): De unde...

Custodele : Și nu sunt singurul care s-a întrebat de ce actorul (*se oprește brusc*)... mă rog, actorul X, a dispărut dintr-o dată din teatru! Există o explicație, nu?

Bătrânul: Da...există... (Privește cu tristețe infinită la cei din jur, prăbușit)... există... o știi...

Custodele: Da, o știu absolut întâmplător, de la cel pe care dumneata l-ai...

Bătrânul: Poți să o spui, nu mai are nici o importanță... pe care l-am turnat.

Custodele: Așa-i că ai șters din minte întâmplarea?

Bătrânul: Aproape! În fond i-am făcut o caracterizare, mai curând favorabilă, altfel eram amenințat cu mutarea într-un teatru de provincie, la mama naibii. Nu a mai venit niciodată individul acela scund și cu fața numai unghiuri, care parcă tăia cuvintele, nu am mai dat nici o notă, dar am semnat declarația aceea și...

Custodele: Și într-o bună zi, colegul și-a văzut dosarul și a dat peste un pasaj din care rezulta limpede cine este personajul...

Bătrânul: Îmi arătase și mie câteva xeroxuri, iar restul...

Custodele: Și ai preferat să dispari, fără nici o explicație, să te dai la fund.

Bătrânul: Ce explicație să dau? Cum să-i spun că mi s-a pus sula în coaste, că nu am avut nici cea mai mică șansă să dau înapoi? Asta este, nici mama nici tata nu au fost statui! El nu a avut de suferit nici cât negru sub unghie, cariera nu i-a fost afectată, ba dimpotrivă, a ajuns și director adjunct, dar eu, eu ce puteam să mai adaug? Aveam găurile deja făcute în palme! Am plecat și gata...

Dama blondă: De asta ne-ați adus aici ? Credeam că nu mai am parte de o anchetă, mi-a fost de ajuns...

(Remarcă faptul că e pe cale să cedeze și ea mărturisirilor și are un gest de nervozitate)

Scena a 5-a

Custodele: Poate dumneavoastră vă vine cel mai greu, pentru că amintirile sunt proaspete, nu-i așa?

Dama blondă: Da' mai lăsați-mă în pace cu întrebările astea! Am greșit, am plătit, și cu asta basta! Nu o să mă faci și pe mine să o iau razna ca dumnealui.

Custodele: Asta ai înțeles dumneata din discuțiile astea, din, cum i-am spus, „spovedania” lui? Cum vrei să intri în noul tău rol dacă te vei gândi tot timpul cum, să scapi de scena aceea nefericită când ai refuzat să-ți recunoști...(se oprește la timp)

Dama blondă (*iși mușcă buzele încercând să-și păstreze cumpătul*): Nu aveam nici eu de ales, dacă recunoșteam, intram amândouă la pușcărie să plângem pe umărul celeilalte. Da, mi-e greu, dar nu știu dacă și acum nu aș proceda la fel! (*către ceilalți care îi urmăresc tirada*) Ei gata, ce mă tot sfârtecați din priviri? Ajunge cât ați dedus...

Custodele: Nu mai e necesar să continui, ai spart coaja, răul a ieșit (*Către bătrân*) Spovedania trebuie să fie făcută cu voce tare, nu?

(Bătrânul dă din cap aprobator).

Custodele: Cred că am început să ne cunoaștem mai bine, așa că să revenim la ceea ce ne-a adunat aici, muzeul. Mai greu, dar ați înțeles ce rol vi se oferă să jucați în el, și dacă stau să mă gândesc, nici măcar nu este un rol.

Dama blondă: Ca și cum nu am exista!

Custodele: Ba chiar cum existați, de fapt!

Bătrânul: Cred că încep să înțeleg... că nu mai înțeleg, deși fac eforturi.

Custodele: Nu aveți altceva de făcut decât să încercați să le povestiți celor care vor trece să vă vadă, povestea voastră fără cuvinte. Pentru asta nu este nici o rețetă, nici un curs special. Va trebui să învățați din mers cum să o faceți.

Dama blondă (*vorbind ca pentru sine*): După camera de acolo, alta aici, și culmea de data aceasta de bunăvoie...

Secretara: Poate vrei să schimbi locul cu mine?

Dama blondă: Stai liniștită! Cel puțin nu sunt nevoită să chinui mașina aia nevinovată! Nici așa de inutilă nu pot fi!

Custodele: Doamnă, suntem oameni civilizați! Veți vedea că încetul cu încetul, nici cei care vor vizita muzeul nu vă vor mai stânjeni. Nu veți face nimic ieșit din comun.

Bătrânul: În afară de faptul că facem din start ceva ieșit din comun!

Custodele: Să înțeleg că ați acceptat?

Bătrânul: Păi nu cred că-mi rămâne altceva de făcut. Dar sunt condiționat cumva de opțiunile doamnei sau ale tinerei care nu se știe unde este acum?

Custodele: Recunosc că noi ne-am gândit la toți trei, ca la un grup așa, mai complex... dar dacă nu se poate, sigur că vom reface proiectul cu alte personaje, pe care le vom alege în funcție de dumneavoastră, bineînțeles...

Dama blondă: Cred că ar trebui să mă întrebați și pe mine! De unde ați dedus că nu m-ar interesa? Nu, nu renunț, mă descarc, asta-i tot!

Secretara (*zâmbind complice custodelui*): Ați avut dreptate!

Custodele: Când nu am avut eu dreptate?

Bătrânul: Bun, și acum dacă am acceptat, ce urmează?

Custodele: Mai trebuie să așteptăm puțin, nu prea mult, pentru că așa cum i-am spus și ei (*arată spre secretară*) cred că vi se va alătura curând și colega voastră mai tânără.

Dama blondă: La spital nu este la poliție nu... ați mai încercat undeva?

Secretara: Nu, nici nu mai avem unde...

Custodele: Până atunci, aruncați-vă o privire pe chestionarele de pe masă. E bine să știți câte ceva și despre obligațiile dumneavoastră, un fel de contract.

Bătrânul (*aparte*): Mefisto!

Custodele (*care l-a auzit*): Da, de ce nu? Dar mai puneți ceva vopsea albă!

(Cei doi se cufundă în lectura chestionarelor de pe masă, în timp ce secretara își reia obsedantul bătut la mașina de scris, iar custodele se reazemă de spătar privind mulțumit la cei doi viitori „angajați”).

După câteva momente se aud din nou bătăi în ușa de la intrare. Custodele și secretara le remarcă, în timp ce, ceilalți, absorbiți de lectură, nu le aud. Între custode și secretară are loc un scurt schimb de priviri. Se aud din nou bătăi rămase fără efect, și în cameră intră Tânăra. Îi măsoară din priviri pe cei dinăuntru și se îndreaptă în tăcere spre scaunul rămas liber, și pe care șezuse în prima parte. Rând pe rând, cei din încăpere realizează prezența ei)

Custodele: Bună seara!

Tânăra: M-am întors... eu, asta... bună seara!

Custodele: Te-ai decis și tu, nu? Te așteptam ca să putem pune la punct ultimele detalii ale viitoarei voastre munci. Am ieșit după tine, dar nu mai erai în fața clădirii. S-a întâmplat ceva?

Tânăra: (*dă din cap, făcând vizibile eforturi să fie coerentă și lucidă*) Da, s-a întâmplat...

Bătrânul: Ceva grav?

Tânăra: Destul de grav, și nu știu dacă pentru mine sau nu.

Custodele: Cred că ai văzut sau auzit ceva.

Tânăra: Și una și alta.

Custodele: Și asta te-a întors pe dos? (*Tânăra dă din cap*) Ei, hai, încearcă să te aduni și spune-ne ce a fost.

Tânăra: Am văzut-o !

Custodele: Pe cine, pe colega ta despre care nu mai știai nimic?

Tânăra: Ea!

Custodele: Înseamnă că a fost ceva grav! Ai vorbit cu ea, te-a recunoscut?

Tânăra: Nu m-a recunoscut și nu cred că mai poate recunoaște pe cineva!

Custodele: Cum adică ?

Tânăra: Când am ieșit mă îndoiam că o să mă întorc. Iertați-mă, dar nu eram chiar așa de convinsă că aș putea fi un exponat, chiar dacă unul special. Ploaia mi-a făcut bine. L-am văzut trecând pe lângă mine și pe dumnealui, dar m-am prefăcut că nu-l văd, nu mai aveam nevoie de nimic și de nimeni. Atunci a trecut pe lângă mine o pereche: mama și fata. Femeia era obosită și parcă nu mai avea pe nimeni lângă ea, părea că nu vorbește cu nimeni chiar atunci când i se adresa fetei. Iar ea! (*Are din nou un acces care o „curentează”*) Și ea parcă avea câțiva ani! O trăgea de mână să-i arate găze și flori, încerca să îngâne un cântecel pentru copii, își băga degetul la gură, groaznic! Am stat

acolo multă vreme și îmi venea să urlu: oameni buni, am pe conștiință o tânără de vârsta mea pe care am făcut-o legumă!

Custodele: Stai, stai, oprește-te! Ai tot timpul să-ți faci procesul public! Colega ta a avut mult de suferit din cauza înscenării tale, e adevărat, dar ea era de mult bolnavă, ceea ce tu nu aveai de unde să știi. Vina ta rămâne, dar de boala ei nu ești vinovată!

Tânăra: De unde știi dumneata toate amănuntele astea? Cred că încerci să mă liniștești, pentru ca nu cumva să-ți pierzi bunătate de „exponat”! Cine îmi confirmă că spui adevărul?

Custodele: Nimeni, bineînțeles! N-ai decât să-ți răspunzi singură la întrebări și în primul rând la cea care te frământă mai mult: de unde știi eu toate astea? Pentru că eu nu am de gând să-ți răspund.

Secretara: Domnule custode, dacă dumnealor au văzut chestionarele și nu au obiecții, știți, formalitatea semnării...

Custodele: A, da, uitasem aproape de ele! Nu știu dacă domnișoara este suficient de lucidă ca să le citească.

Tânăra: Ce anume?

Custodele: Acestea sunt niște formulare care se referă la statutul vostru, la obligațiile și drepturile pe care le aveți în calitate de exponate. Crezi că poți să le citești cu atenție?

Tânăra: Am făcut eu altele și mai și, da, nici o problemă!

(Ia de pe masă un exemplar și se cufundă în lectura lui)

Bătrânul: De ce mai e nevoie de formalitățile astea? Nu este de ajuns acordul nostru? Oricum nu cred că se va interesa cineva de soarta noastră! Haide, Mefisto!

Custodele: Așteaptă să citească și ea. Obligațiile nu sunt prea multe, și nici drepturile. Este multă formalitate, ca în orice muzeu, unde cei vii contează din ce în ce mai puțin. Cei care lucrează într-un muzeu devin chiar fără voia lor viitoare relicve. Unii pretind chiar că pensionarea ar fi inutilă, n-ar trebui decât să li se pregătească niște vitrine și amestecul acela narcotic de praf, aer vechi și sunetul pașilor fără stăpân! Glumesc...

Bătrânul: Nu prea cred că glumiți, sau mai exact, nu prea cred că știți să glumiți. Eu unul sunt gata..

Tânăra: Nu are rost să vă certați pentru mine. De fapt dânsul are dreptate, așa că...nici eu nu cred că am de ales. Ce trebuie să fac?

Custodele: Ai citit cu atenție formularul?

Tânăra: Mda, l-am citit.

Custodele: Atunci cred că am terminat cu introducerea. Nu vi se cere altceva decât să fiți voi înșivă, ca și cum nu ați avea nici o problemă: nici cu amintirile nici cu victimele voastre.

Dama blondă: Un fel de psihologi mai ciudați? Sau consilieri de suflet?

Custodele: Am mai discutat despre asta. Nu, nici una nici alta. Amintiți-vă că sunteți într-un muzeu, iar acolo exponatele tac și rămân nemișcate.

Dama blondă: Adică ne veți pune în niște cutii sau vitrine de sticlă, pe lângă care vor trece cei care se rătăcesc! Cine mai are nevoie azi de muzee? Nici măcar copiii de școala primară nu mai sunt aduși de mână!

Custodele: Nu veți sta în nici o cutie, în nici o vitrină! Veți avea fiecare locul lui, un fotoliu, un scaun, pe care veți sta comod, veți citi, veți medita, dar mai ales vă veți gândi

cum să-i ajutați pe cei care vor veni. La început mai puțini, apoi din ce în ce mai mulți pe măsură ce vă vor descoperi.

Bătrânul: Vom sta și îi vom privi muștrător sau cu înțelegere, ne vom încrunta, ne vom strâmba la ei, nu?

Custodele: De ce? Vă veți purta absolut normal. Nimeni nu are încredere în cineva care nu se comportă normal.

Dama blondă: Și?

Custodele: Cum adică și?

Dama blondă: Ne vom uita unii la alții și atât?

Custodele: Veți face mai mult decât vă veți privi: veți discuta!

Dama blondă: Deci vom vorbi!

Custodele: Nu!

Tânăra: Vă explic eu, pentru că am purtat deja această discuție înainte de... vrea să spună că vom încerca să comunicăm fără cuvinte, să le povestim drama sau mă rog, povestea noastră fără cuvinte. Vom fi un fel de pildă vie...

Bătrânul: Asta era, deci...

Dama blondă: Și vom sta așa ca mușii până când...

Custodele: Până când nu veți mai dori să plecați de aici!

Dama blondă: Și ești sigur că nu o să ne urcăm pe pereți?

Custodele: Vom mai vorbi după o săptămână.

Bătrânul: Da, se pare că purgatoriul există, dar nu știam că este un muzeu.

Tânăra: Și asta vom face de acum înainte?

Custodele: Domnișoară, timpul este cu atât mai prețios cu cât este mai departe de tine. Prezentul poate fi ridicol și banal, trecutul nu.

Tânăra: Și nici între noi nu vom putea vorbi?

Custodele: Ca să vă spuneți ce? Vă știți deja poveștile, vă cunoașteți limitele. Ar fi o rețetă perfectă pentru plictiseală și iritare să fiți unul în fața celuilalt și în plus o să vă încurcați perfect când va trebui să primiți vizitatorii. Nu, nu veți fi împreună dar vă veți afla în aceeași clădire.

Dama blondă: O să ne luăm ceva cu noi, ca să ne treacă timpul mai ușor?

Custodele: Spune-mi un obiect de care nu te vei plictisi în cel mult o zi!

Dama blondă: Până și Robinson și-a luat câte ceva pe insulă!

Custodele: Greșit! El nu și-a ales nimic, a ales scriitorul pentru el ce era mai comod ca să-și urmeze povestea!

Dama blondă: Atunci asta este...

Bătrânul: Și acum ce urmează?

Custodele: Dacă sunteți pregătiți, doamna secretară o să vă conducă la locurile dumneavoastră. Tot dânsa va trece în fiecare seară pe la fiecare pentru întrebări, probleme... asta la început, apoi vă veți vedea mai rar.

Tânăra: Și dumneavoastră? Cu dumneavoastră nu ne mai întâlnim?

Custodele: Nu, cu mine nu. Este mai bine și pentru mine și pentru voi, pentru că nu vreau să intru într-o relație subiectivă cu cineva. Eu am alt rost aici.

Secretara: Dacă sunteți gata, să mergem! Cine vine primul?

Bătrânul: Eu. Mie îmi vine cel mai ușor să mă despart de... *(arată circular cu mâna)* poate aici voi găsi ceea ce n-am avut curaj să caut vreodată!

(Iese împreună cu secretara)

Scena a 6-a

Dama blondă: E un început cam trist! Abia ne-am obișnuit și trebuie să ne despărțim...

Custodele: Vă dați seama așadar ce s-ar fi întâmplat dacă ați fi rămas mai mult împreună!

(Intră secretara grăbită, ca și cum nu ar vrea să le lase timp de meditație și discuții.)

Secretara: Așa, acum cine urmează?

Dama blondă: Se pare că ieșim în ordinea vârstei așa că... *(Se uită cu compasiune la tânără, aparte)* Și totuși parcă nu e drept...

(Iese la rândul ei urmată de secretară.)

Tânăra: Simt că vine liniștea, că mă adulmecă așa cum face un cățel!

Custodele *(are o ezitare):* Mai ai timp să te răzgândești, poate ți se pare prea greu...

Tânăra: M-aș fi răzgândit acum trei ani, dacă nu se întâmpla ce s-a întâmplat.

Custodele: Dacă o să ai totuși nevoie de mine, deși este contrar regulamentului și principiilor acestei instituții, poți să-i transmiți secretarei că vrei să mă vezi. O dată, cel mult de două ori voi face o excepție.

Tânăra: Mulțumesc, nu cred că va mai fi nevoie. *(intră secretara)*

Secretara: Vii?

(Tânăra se uită împrejur scurt, fără emoție, și iese fără să-l privească pe custode)

Custodele: E din ce în ce mai greu să mă detașez. Cred că se apropie pensionarea și, cine știe dacă nu... *(Se scutură ca de un gând rău și se așează pe scaun privind spre ușă. Intră secretara)* Ei?

Secretara: E bine, toți s-au așezat la locul lor de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo.

Custodele: Păi chiar așa și este: au fost dintotdeauna acolo chiar când nu eram noi aici!

(Se face întuneric treptat în partea unde stau custodele și secretara și sunt luminate gradat alveolele în care au fost instalați cei trei.. Cei trei au poziții diferite, ușor crispate la început, după care încep pe rând să se relaxeze, intrându-și în „rol”. Trăsătura comună este însă resemnarea. Pe rând, fiecare alveolă se întunecă, în ordinea vârstelor. Partea în care sunt custodele și secretara se luminează)

Secretara: De data asta a fost mai greu ca de obicei!

Custodele: Da, a fost mai greu. La un moment dat, și mie mi-a venit să renunț. Ai dreptate, este din ce în ce mai greu!

(Secretara îl privește uimită din cauza confesiunii neașteptate.)

Secretara: Acum vom avea poate, un moment de liniște. Uitați câte hârtii au rămas fără răspuns. Așa ceva nu mi s-a întâmplat de când sunt secretară!

Custodele: - Haide, haide, doar știi că majoritatea nu le citește nimeni! Cui îi trebuie și mascarada asta? (arată spre locul lozincii de pe perete).

(Secretara îi aruncă o privire aproape mânioasă și își reia bătutul cu cel două degete, ostentativ. După un timp sună telefonul, violent. Cei doi tresar)

Secretara: Alo? Da, aici este muzeul. Cu cine doriți? *(Îl privește întrebător pe custode.* Acesta îi face semn că nu) Nu, nu este aici, dar va veni peste *(din nou același joc din priviri)*...peste aproximativ două ore. Sigur, sigur, vă așteptăm!

Custodele: Sună pentru...

Secretara: Da, pentru anunț...

Custodele: Asta este, o luăm de la capăt! (*Se ridică, își îmbracă tacticos treniul, aruncă o privire pentru a verifica dacă totul este în regulă, îndreaptă niște obiecte*) Eu am plecat. Revin peste (*se uită la ceas*) două ore și un sfert, și douăzeci. Ai grijă!

Secretara (*dă din cap*): Îi pregătesc eu, nici o problemă!

(Custodele iese. Secretara își reia ocupația. Scena se întunecă apoi se luminează pentru a marca trecerea timpului. Intră, fără să mai bată la ușă, Custodele. Secretara îl privește, surprinsă. Custodele are o mină ciudată)

Scena a 7-a

Secretara: Ați venit mai repede. Să știți că nu a mai sosit nimeni..

Custodele: Știu! Și nici nu o să mai sosească...: Nu mai avem fonduri, așa că rămânem cu ce avem până acum.

Secretara: Și noi, adică eu...dumneavoastră...

Custodele: Eu voi face ce trebuia să fac de mult (*face un gest semnificativ*) o să mă alătur lor...De fapt, acolo este locul meu.

Secretara(*perplexă*): Și eu, eu ce fac?

Custodele: O secretară se descurcă întotdeauna. Ai văzut tu o secretară concediată? Hai că și așa îmi vine destul de greu... La revedere!

(Custodele iese, sub privirile secretarei, care trece vizibil prin momente contradictorii. Apoi ia o decizie)

Secretara (*adresându-se sălii*): Vă invit la primul muzeu în care veți fi plătiți dumneavoastră! (*Îi invită pe scenă*) Haideți, curaj!...Și vă rog să nu atingeți exponatele: ficțiunea trebuie protejată!

(Partea întunecată a scenei se luminează și apar alveolele, sau modulele concepute de regizor pentru „exponate”. Dacă din sală nu se oferă nimeni să urce pe scenă la îndemnul secretarei, pot fi antrenați figuranți care să o facă, trecând pe la birou pentru a-și primi banii, pe care îi privesc cu uimire și neîncredere, apoi intră în contact cu personajele expuse, cu care intră într-un joc de apropiere-depărtare, modulele depărtându-se în momentul când încearcă să le atingă. Treptat, lumina se stinge, sugerând că vizitatorii sunt prinși și ei în acest joc)

Cortina